

ALS QUI CREUEN EN EL CRUCIFICAT SE'LS OBRE LA PORTA DE LA VIDA

per santa TERESA BENETA DE LA CREU

Crist ha pres sobre seu el jou de la Llei, ja que la complí perfectament i morí per a la Llei i per la Llei. Així ha alliberat de la Llei els qui d'ell volen rebre la vida, però només la podran rebre quan abandonin la seva pròpia. «Perquè tots els qui han estat batejats en Crist, han estat batejats en la seva mort». S'han submergit en la seva vida per tal de ser membres del seu cos i, com a tals, patir i morir amb ell, però també ressuscitar amb ell a la vida eterna i divina.

Aquesta vida arribarà a nosaltres *plenament* el dia de la seva glòria. Tanmateix, ja ara *en la carn* prenem part en Ell quan creiem: creiem que Crist ha mort per nosaltres per tal de donar-nos la vida. Aquesta fe és la que ens permet de ser una cosa amb Ell amb la unitat que tenen els membres amb el cap, i obre per a nosaltres la font de la seva vida. Aquesta és la fe en el Crucificat, la fe viva que va unida a un abandonament amorós i constitueix per a nosaltres l'entrada a la vida i el començ de la futura glorificació: per això la Creu és el nostre únic títol de glòria: «Pel que fa a mi, Déu me'n guard de gloriar-me si no és en la Creu de nostre Senyor Jesucrist, per qui el món està crucificat per a mi i jo per al món». Qui s'ha decidit per Crist, és mort per al món i el món per a ell. «Porta en el seu cos els estigmes del Senyor»; és feble i menyspreat davant els homes, però recte i, per això mateix, fort, «perquè la força de Déu es manifesta en la feblesa».

Amb aquest coneixement, el deixeble de Crist no solament pren sobre seu la Creu que li ha estat imposada, sinó que ell mateix es crucifica. «Els qui són de Crist Jesús han crucificat la seva carn amb les seves passions i concupiscències». Han hagut de lliurar una guerra implacable contra la seva naturalesa per tal que morís en ells la vida de pecat i deixés lloc a la vida de l'esperit. Això darrer és el que importa. La creu no és un fi en si mateixa. S'eleva i empeny cap a l'altura. Per aquesta raó, no és solament un símbol, sinó una arma poderosa de Crist, la vara del pastor, amb la qual el diví David surt a combatre amb Goliat infernal i amb la qual truca amb autoritat a la porta del cel i li és oberta. Des d'aleshores flueixen raigs de llum divina que envolten tots els qui segueixen el Crucificat.